

ZAGROŻENIA SIEDLISK NIELEŚNYCH

Gatunki inwazyjne (robinia akacyjowa)

Zaorywanie muraw

Zarastanie muraw

Siedliska nieleśne, takie jak murawy kserotermiczne, wrzosowiska i łąki świeże są miejscem występowania wielu gatunków flory i fauny, a przez to są uznawane za cenne w skali kraju i całej Unii Europejskiej. Są to siedliska określane jako półnaturalne czyli mniej lub bardziej związane z działalnością człowieka.

Łąki powstają w wyniku regularnego koszenia, murawy kserotermiczne i wrzosowiska w wyniku wypasu, koszenia lub wypalania – zabiegi te hamują naturalną sukcesję, czyli proces wkraczania roślinności krzewiastej i drzewiastej, prowadzący do powolnej przemiany terenu otwartego w zbiorowiska zaroślowe i leśne.

Zacienienie i zmiana warunków mikroklimatycznych przez krzewy i drzewa skutkuje szybkim wymieraniem gatunków ciepło- i światłolubnych. Z tego względu warunkiem koniecznym do wytworzenia się i przetrwania siedlisk nieleśnych w dłuższej perspektywie czasowej jest hamowanie sukcesji.

Tym samym głównym zagrożeniem dla wielu nieleśnych form roślinności jest zaprzestanie użytkowania (kośnego, pastwiskowego itp.). Niestety, porzucanie użytkowania łąk i muraw, z uwagi na przemiany ekonomiczne stało się powszechne w ciągu ostatnich dekad w całej Europie. Rolnictwo, szczególnie na glebach nienajlepszej jakości, jest mało opłacalne. Podobnie hodowla zwierząt gospodarskich na małą skalę przestaje przynosić zysk. W efekcie, wiele gruntów które dotychczas funkcjonowały jako łąki i pastwiska jest obecnie porzucona i zarasta ekspansywnymi gatunkami zielnymi, a z czasem też krzewami i drzewami.

To tylko kilka głównych czynników zagrażających cennym siedliskom, oprócz nich istnieją jeszcze: zaśmiecanie, zrywanie i wykopywanie rzadkich roślin, bezsensowne niszczenie, a także ekspansja obcych gatunków np. robinii akacyjowej.